

Amor.

(Nesprada)

(D. Joan B. Ferrer.)

N'hi ha una doncella — que m' té lligat lo cor,
Lligat me 'l té ab cadenas — ab cadenetes d'or.

— cançó popular. —

Dintre del bosc, dessota l'vert fullatje,
Quant del estiu s'hi bressa l'fresch oratje
Que bé s'hi està, que bé!
Vina, Daldeta, que ja fuig lo dia
Y aquí, lluny de enujosa companyia
Molt mes te estimaré.

Lo sol que ab flochs de flama
Lo firmament volteja,
Fugi' tras la montanya
Enviantnos sa rialleta
Envolta ab nuvlets de grana y or;
Y sos vins raigs allunya
Que ja nosa me feyan
Per dirte ab llibertat lo gran que es mon amor.

Lo rossinyol se ajoca
Ab sa parella,
Y en tot lo bosc ressonan
Las anovetas;

Atèn com cantau
Y aprèn de aymar, Daldeta,
Com ells dos s'ayman.

La platejada lluna
Que cixint del mar nos guayta,
Se enfosca protectora
Tota una mivolada
Per amagar al mon lo que ella veu;
Donchs no vol que ab racansa
La tortola se esmenti
De cixa hora delitosa que passo al costat teu.

En brins de plata s'blansa
La font vchinal
En lo rin, que de escuma
En glops la abriga;
Dols remor n'alsan;
Aprèn de aymar, Daldeta,
Com ells dos s'ayman.

Dintre del borch, dessota l'vert fullatje
Quant del estiu s'hi bressa l'fresch oratje,
;Que bè s'hi està, que bè!
Ja que avansa la fosca y est poruga,
Perque l'vent no te espanti que en l'herm juga,
Ben fort te abrassaré.

Las boyras vessegants de la planura
Genyeixen la montanya ab son mantell,
Com jo, Daldeta, abraço ta cintura
Flexible com la branca del clavell.

Lo sutil ventijol de la vesprada
Se adorm entre l'brancatje, encisador,
Com se adorm mon alè, Daldeta rymada,
En ta abundanta cabellera d'or.

Lassa xafogor sento,
Mon cor se abrasa
Y en brusants, fatigosos
Suspirs se exhala;
Feste ensa, acercat,
Y sentiràs com cremam
En tas galletas.

Per la cascata de onas escumosas
Cuberta n'es l'herba que vincla l'vent,
Com de ta cara ho son las frescas rosas,
De mos tendres suspirs per lo torrent.

Al tremol parpilleig de las estrelles
De amor se agita la blavenca mar,
Com se agita mon cor quant baix tas cellas
Veig tres dos ulls de snau y dots esguant.

De tant bé que ab tu m'trobo
Me ve' tristesa,
Y lo ~~pot~~^{cor} mes me salta
Fort y depressa;

Lo pit me estella;
Es que ab tu vol fugirse 'n
Quant de amor bessa.

Dintre del bosch, dessota l'vert fullatje,
Quant del estiu s'hi bressa l'fresch oratje,
;Que be' s'hi està, que be'!
Ja que de amor, Daldeta, t' veig rendida,
Preu donchs eis cor, que sols per tu te vida,
Que may te oblidarè.
